

SLOVENEČ.

Političen list za slovenski národ.

Po pošti prejemán veljá: Za celo leto predplačan 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za en mesec 1 gld. 40 kr.
V administrácii prejemán veljá: Za celo leto 13 gl., za pol leta 6 gl. 50 kr., za četrt leta 3 gl. 30 kr., za en mesec 1 gl. 10 kr. V Ljubljani na dom pošiljan veljá 1 gl. 20 kr. več na leto. — Posamezne številke veljajo 7 kr.
Naročnino prejema opravništvo (administracija) in ekspedicijska, Semeniška ulice št. 2.

Naznanila (inserati) se sprejemajo in veljá trístopna petit-vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat; 12 kr., če se tiska dvakrát; 15 kr., če se tiska trikrát. Pri večkratnem tiskanji se cena primérno zmanjša.

Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.

Vredništvo je v Semeniški ulici h. št. 2.

Izhaja vsak dan, izvemši nedelje in praznike, ob 1/26. uri popoldne.

Štev. 68.

V Ljubljani, v četrtek 26. marca 1885.

Letnik XIII.

Vabilo na naročbo.

„SLOVENEČ“,

edini slovenski konservativni dnevnik,

moral bi se nahajati pod vsako domoljubno in le količkaj premožno slovensko streho. Časniki so dandanes vsakemu tako potrebni v duševnem oziru, kakor mu je potreben kosček kruha za vsakdanji živež. Omikanec jih potrebuje, da se iz njih sam podučí ter o prilikah poučuje tudi druge o političnem položaji, kterege dandanes ne more in ne sme nikdo prezirati; manj omikanemu so pa dobro došle kratke dnevne novice, ob enem so mu pa uvodni članki in in politični sestavki druga šola, iz kterih lahko zajema, kar se mu v mladosti ni bilo priložnosti naučiti, ako jih namreč pazno bere. Da se pa to doseže je treba dvojih močí in sicer močí, ki skrbé listu za primerno gradivo, dopise itd.; drugih pa, ki mu pošiljaje zadostne podpore gmotne. Skrb za vredovanje smo prevzeli z veseljem tukaj, če ravno tirja neznanske dušne in telesne požrtovalnosti, za drugo skrbite prijatelji vi, da nam bomo goče pod cesarjevim geslom „viribus unitis“ hoditi dalje po začetí poti z zastavo „vse za vero, dom in cesarja!“ Kako skrbno ter leta in leta neprenehano priporočajo vsem katoličanom papež in škofje celega kršanstva katoliško-konservativno časništvo, ne bomo ponavljali, saj je bralcem znano iz prejšnjih letnikov. Le toliko dostavljamo, da priporočevalci, voditelji in vladike krščanske cerkve, se ne motijo, pač pa se motijo malomarni kristjani, ki so ravno s svojo nebrzižnostjo največ pripomogli k razširajnji liberalnih brezvernih časnikov, ki so dandanes prava „šiba božja“ za kršanske rodovine in ves svet — žalibog da tudi jako zaslužena, ker brez sodelalne podpore in malomarnosti katoliških kristjanov bi se to ne bilo nikoli zgodilo. Naj bi se saj zana-prej ne godilo; in če se bode, so naše tožbe čez sedanje slabe čase in želje po boljših bedaste in nepremišljene.

„Slovenec“ veljá za Ljubljano ne da bi se na dom pošiljal:

Za celo leto	13 gl. — kr.
„ pol leta	6 „ 50 „
„ četrt leta	3 „ 30 „
„ jeden mesec	1 „ 10 „

Za pošiljanje na dom se računí 10 kr. več na mesec.

Po pošti prejemán veljá:

Za celo leto predplačan	15 gl. — kr.
„ pol leta	8 „ — „
„ četrt leta	4 „ — „
„ jeden mesec	1 „ 40 „

Vredništvo in opravništvo „Slovenca“.

Državni zbor.

Z Dunaja, 25. marca.

Severna železnica.

Po tridnevnih simtertje jako burnih razgovorih bila je včeraj popoldne sklenjena splošnja razprava o novi pogodbi s severno železnico. Na glasovanje so prišli trije predlogi, in sicer: najprej nasvet manjšine, ki ga je zagovarjal dr. Herbst, da naj se namreč vladi naroča, naj državnemu zboru predloži načrt, po kterem se ima severna železnica prevzeti v državno oskrbovanje. Pri ustmenem glasovanju bil je ta predlog zavrnjen s 165 glasovi proti 136; izmed levičarjev se je bilo glasovanju odtgnilo 22 poslancev, ki so več ali manj zvezani s severno železnico, namesto njih pa so z manjšino glasovali konservativni nemški poslanci: kneza Croy in Alojzij Liechtenstein, Lienbacher, Fuchs, Oberndorfer, Ruf, Thurnher in Zallinger, pa grof Stockau iz Coronini-jevega kluba; drugi Coroninijevci so glasovali z desnico.

Drugi predlog, o kterem se je zopet ustmeno glasovalo, bil je nasvet Zallingerjev, da naj se vsa ta reč odloži in naj jo reši novi državni zbor, ki se snide na jesen. Vtemeljeval ga je Zallinger med drugim tudi s trditvijo, da se nikakor ne spo-

dobi, da bi državni zbor, ki že pojema in jemlje slovó, delal pogodbo, ktera ima veljati veliko let. Državni zbor naj bi si dal toraj sam spričevalo starosti in slaboumnosti! In vendar se je za ta predlog oglasila cela leвица; glasovalo je tudi mnogo poslancev levičarskih, ki so se prvega glasovanja zdržali, vendar je bil tudi ta predlog zavrnjen s 164 glasovi proti 144.

Tretje glasovanje, ki se je vršilo tudi ustmeno, je zadevalo nasvet poročevalcev, da naj se prične nadrobna obravnava o novi pogodbi s severno železnico, kakor jo priporoča železnični odsek. Ta predlog je obveljal s 166 glasovi proti 141. Ko je to g. predsednik naznanil zbornici, slišalo se je z druge galerije glasno sikanje, in nekteri poslanci so že pri tej priliki g. predsedniku klicali, naj sikalce posvari. Pa dr. Smolka se je delal, kakor da bi nič ne videl in ne slišal. Zdajci poprosi besede poslanec Schönerer in s silno kričajočim glasom g. predsedniku očita, da je prelomil pravilni red, ker se ni glasovalo o njegovem predlogu, ki tirja, da naj vlada nemudoma prevzame severno železnico v lastno oskrbovanje. Gosp. predsednik ni imel časa odgovoriti Schönererju, ker v tem trenutku je nekdo na drugi galeriji zakričal: Hoch Schönerer! in nastalo je tako kričanje, teptanje, rujojenje in šumenje, da bi si bil moral človek skoraj zamašiti ušesa. Komaj se je ta šunder polegel, zakričal je vodja iz nova: Hoch Schönerer, pereat der Nordbahn-Jud! in celi spektakel pričel se je iz novega. To je trpelo kakih pet minut. Predsednik je zvonil, pa zvonec se ni slišal, poslanci so zaukazovali galeriji, da naj dá mir, pa zastonj, in le bližnji so slišali, kako je g. predsednik dal povelje, da naj se galerije sprazniijo. Reditelj dr. Fanderlik šel je toraj z nekterimi strežaji na galerijo, pa dolgo je trpelo, preden so se ljudje, ki se jih je vse trlo in ki so bili brez dvoma v dogovoru s Schönererjem prišli poslušat, razmotali iz zbornice; neki tukajšnji knjigo-tržec se je bil celó ustavil g. reditelju, ki je poklical dva služabnika požarne brambe, da sta ga spra-

LISTEK.

Spomini.

Sv. Primož nad Kamnikom.

(Spisal A. Mejáč.)

(Dalje.)

Ne ravno preveč harmonično zvenenje mi je donelo na uho, ko sem zapuščal Kamniško ozidje ter stopal po poti proti severo-zahodu — po poti, ki vodi za znano smodnišnico poleg šumeče Bistrice proti podnožju Kamniških planin. Za dolgim zidom, ki oklepa imenovano tovarno, potujoč, gledaš onstran Bistrice ogromno poslopje, kteremu je prizadana cerkev z visokim stolpom. To so Mekine. Nekdanji klarisinski samostan, a cerkev je sedaj farna cerkev za Mekine in bližnje vasi. Dandanes stoji menda poslopje deloma prazno, kajti pred leti bila je ondi vojašnica, a zadnji čas odpravili so vojake iz Kamnika, gotovo na škodo ondašnjim obrtnikom. Na svetu se vse spreminja. Od mnogih zanimivosti nekdanje dōbe nimamo sedaj družega, kakor spomine, ali k večem golo in prazno — zidovje. Mnogo korakov je treba storiti, predno pustimo za seboj dolgo zidano ograjo, in ko smo enkrat na

prostem, takrat odpré se nam prelep razgled v Kamniške planine in njih predgorje.

Gozd za gozdom vzdiguje se vedno višji, vmes so doline in rujaví plazovi. Po solnčnatih rebrih so raztrešene hiše, ki tu in tam napravljajo prijazno hribovsko selo, v ozadji pa se vzdiguje golih vrhov kamni zid. Veličastne so Kamniške planine, a tako je tudi njih podnožje. Tu izvira bistra voda, vredna tega imena Kamniška „Bistrica“. Iz ozke a dolge Bistriške doline prišumi v urnem teku ter hiti mimo Kamnika ob kraju Drnovske ravnine ter se nad Dolom v Savo izliva.

Pot nas pelje polagoma ravnokar proti podhribovski vasi „Stranjam“. Na precej strmém griču, ki komaj toliko prostora dopušča, stoji Stranjska cerkev. Od tu se vidi prav lepo cerkev sv. Primoža in Felicijana in ž njo vrhu nad cerkvijo na strmini stoječa cerkev sv. Petra. Tje gori sem se namenil iti in obiskati cerkev sv. Primoža, ki prijazno gleda v ravnino med Kamnikom in Kranjem, ki ga gledaš iz Dunajske ceste, ako greš proti Štajarskem.

Pri znamenji pribobni v Bistrico pritok „Črna“, ki nabira svoje vode po hribih med Kranjskem in Štajarskem. Nekaj časa nas pot pelje za Črno, a potem se zavijemo na desno po kamniti poti navkreber. Vedno višji in višji ob golih kamnitih

rebrih te vodi pot, dokler se ti ne odpré nekoliko rodovitnejši, vendar še skalnati svet. Še nekoliko časa in že te sprejme pogorsko selo „Prapretno“. Selo že mora biti vredno svojega imena, kajti menda nikjer ne raste praprot v toliki obilnosti kakor tu! Občudovati mora poljanec naše gorjance že radi njih potrpežljivosti. Koliko se vendar morajo ti ljudje potiti za obstanek svojega življenja. Vrh hriba biva, kamor gré, mora iti navkreber ali navzdol, večino pridelkov mora iz polja znositi, koliko truda mu napravlja to! In prostori, kjer prideluje poljske sadeže, kaki so? Raztreseni po gričih sem ter tje, nasajeni z ostrim kamnjem. Kako težavno je v takih krajih obdelovanje zemlje. Res težavno se zdí to poljaneu in vendar rojeni gorjanec se malo meni za take stvari, vaje in skušen je v vsem in zadovoljen z malim.

Koj nad vasjo „Na Prapretnem“ jame se zgubljevati rodovitna plast in nadomestuje jo deloma pečevje deloma malo grmičevje. Pot se zavije nekoliko kraj hriba in od tod vživaš lep razgled v „Črno“, v globoko dolino, po kateri se poleg male vode „Črna“ imenovane, vije okrajna cesta gori proti vrhu Črnice (902 m. visočine) in od ondot dalje čez vrhove kranjsko-štajarske meje proti Novi Štifti in Gornjem Gradu.

vila z galerije. Pred zbornico se je bila množica zopet ustavila, da bi bila menda s primernim pozdravom sprejela Schönererja, pa policija jo je razgnala na vse strani, in videti so bile sim ter tje le posamezne gručice, ko so poslanci po končani seji prišli iz zbornice.

Ko je bila galerija izpraznjena, vstregel je g. predsednik Schönererjevi želji, ter je dal njegov predlog na glasovanje. Odsek je predlagal, da naj se o tem nasvetu prestopi na dnevni red, in zbornica je temu skoraj soglasno pritrdila, ker se je zoper nasvet Schönererjev z desnico vzdignila tudi cela levica, in je le 5 poslancev glasovalo s Schönererjem, da naj država severno železnico nemudoma prevzame v svojo last. To priča, da levici ni bilo v resnici mar za podržavljenje severne železnice, ampak da je samo zaradi tega novi pogodbi nasprotovala, da bi pri tej priliki vrgla sedanjo vlado. To je razvidno tudi iz obravnav, ki so se v tej zadevi vršile v levičarskem klubu. Ko so namreč mnogi poslanci ugovarjali, da se ne morejo vpirati pogodbi in glasovati s svojimi tovariši, rekel je Plener: Ako v tem prašanju ne moremo biti složni, je bolje, da se kar razidemo. In kdor je še dvomil nad tem, njega podučé liberalni listi, v prvi vrsti „N. Wiener Tagblatt“, ki danes naravnost piše, da bi bilo za delničarje severne železnice bolje, ako bi se železnica podržavila, kakor pa da se ji vsiljuje pogodba, kakoršno hoče večina državnega zbora. Ako je pa za delničarje pogodba slabeja, kakor podržavljenje, potem je za državo pogodba bolja, kakor pa odkup severne železnice, in večina, ki se je izrekla za novo pogodbo, skrbela je le za korist državno.

Nadrobna obravnavna bo jutri in pojutranjem dovršena, v soboto gredó poslanci na velikonočne praznike, pa se okoli 14. aprila za par tednov zopet vrnejo na Dunaj.

Duhovenska kongrua.

Tudi gospodska zbornica je včeraj zborovala ter je imela celó dve seji, da je rešila postavo o duhovenski kongruji. Najprej prebralo se je neko pismo, ki so ga škofje izročili g. predsedniku, in v katerem povdarjajo in zagovarjajo pravice cerkvene do verskih zakladov ter se zavarujejo proti temu, da bi se zboljšanje duhovenskih plač in doneski državni smatrali kot posojilo, ki bi ga morali državi verski zakladi zopet vrniti.

Obravnavna sama je bila precej obširna in so govorili Hasner, knez in škof Aiehner, baron Hye, Beleredi in grof Leon Thun. Ker reč v eni seji ni bila dovršena, imela je gospodska zbornica od 8. do 11. ure zvečer drugo sejo, v kateri se je vršila nadrobna razprava. Postava je bila sprejeta, kakor je bila sklenjena od zbornice poslancev, samo gledé štole obveljal je nasvet kneza in škofa Ljubljanskega dr. Missie, da se od štole, ki presega 30 gld. in se bode vsled tega duhovnikom vštevata v plačo, odpiše 30 gld.

Druga prememba zadeva obrok, kdaj naj postava zadobi veljavo. Manjšina je tirjala, da naj nova postava veljá že za l. 1886; pa naučni in denarni minister sta rekla, da to ne more biti, in da bi nikakor ne mogla postavne priporočati v najvišje po-

trjenje, ako bi se to sklenilo. Vsled tega spremeni- nila je gospodska zbornica dotični sklep poslaniške zbornice v smislu vlade, da se ima namreč postava polagoma izvršiti v treh letih. Vsled omenjenih prememb imela bo zbornica poslancev s to postavo po veliki noči še enkrat opraviti in ni dvoma, da bode večina pritrdila sklepom gospodske zbornice.

Politični pregled.

V Ljubljani, 26. marca.

Notranje dežele.

Potovanje cesarjeviča Rudolfa bliža se svojemu koncu. Že je zopet na domači zemlji in vedno bližje poslednji postaji na morji — hrvaški Reki, kjer ga bodo silno slovesno sprejeli. Toda ne le Reka sama, temveč vsa druga mesta Dalmatinska tekmujejo v slavnostnem sprejemu cesarjevega sina med seboj. Povedali smo že, kako sijajno da so ga sprejeli iz Črnogore povrnivšega v kotorski luki in pozneje v Gravozu. 23. t. m. popoldne ob 5. uri priplula je c. k. jahta Miramar pred Lesino, kjer sta si Rudolf in Stefaniya mesto, prebivalce in cerkev ogledala. Ob 7. zvečer podala sta se zopet na c. k. jahto, od koder sta se radovala prekrasne razgleda na razsvitljeno luko in mesto. Drugo jutro ob 8. priplula je jahta pred Spljet, kjer se je v pristanišči vse trlo došlega ljudstva. V paradni oziroma vradni opravi čakali so ondi častniki in uradniki. Belooblečene dekleta so njima potresale svetlicami. Radost narodova je bila nezmerna, ko sta Rudolf in Stefaniya izstopila, ter šla mesto ogledavat. Obiskala sta tudi cerkev in muzej. Nameravanih imela sta več izletov po krasni okolici Spljetski, ki so pa morali zaradi slabega vremena vsi izostati. Ob 7. zvečer se je kakor na besedo razsvetlilo vse mesto, luka in vse ondi stoječe ladije in čolnichi. Razgled na to „morje luči in lučic“ z zvezdami obsejanemu nebu podobno je bil čudovito lep, poveljavale so ga pa še sikajoče rakete, ki so iz ladij enako ognjenim kačam v zrak švigale, kjer se jim je glava na sto in sto raznobarnih zvezdic razletavala. Radost ondi zbranega naroda je pa svoj vrhunec dosegla, kedar se je na morji prižgal bengalični ogenj, ki je cesarsko jahto „Miramar“ čudovito razsvetljeval. Po mestu je bilo vse kviško. Dve godbi svirali ste po trgih in ulicah, za njima je sledila pa neštevilna množica ljudstva.

Graškim velikonemcem Bismarkov 70-letni rojstni dan, ki se bo 1. aprila po Bismarkiji povsod z veliko žlico praznoval, le ondi ne, kjer katoliki prebivajo, že več mirno spati ne dá. Sami ne vedó, na kakošen način in kako bi bolj očitno pokazali in dokazali, da so neodrešeni toraj nesrečni Nemci pod ostrimi kremplji avstrijskega orla. Sklenili so toraj v ta namen napraviti slavnostni večer na čast Bismarkove 70letnice, ter so razpošiljali že povabila zanj. Čudno se nam zdi, da je Graška policija, ki sicer za take in enake pojave ljubezni do Bismarka jako rada oči zatisne, vendar sprevidela, da bi ta slavnostni večer konečno vendar le ne bil tako „nedolžen“, kakor so ji to ondašnji velikonemci natvezti hotli, ter ga je prepovedala. Poln radosti zaradi dogodkov, ki se bodo v metropoli penzionistov Bismarku na čast še godili, vskliknil je nedavno nek dijak na račun tega pri velikošolski knajpi „prosit Bismark“, kar mu je se vé da malo kazen naklonilo, za katero se pa tak velikošolski urtevtan kaj malo zmeni, ako je prepričan, da bo vsled tega Bismark dobro spal. Za zasluge, pravijo Graški velikonemci, hočejo Bismarku napra-

viti slavnostni večer. Kake da so zasluge železnega kancelerja za našo državo, povedali smo v torek, toraj jih danes niti več ne omenjamo ne. Nadjamo se pa, da bo policija Graškim ptičem predolgo perje vendar le nekoliko pristrigla. Kakor ravno čujemo, kaznovala je ondašnja policija dijaka Fellnerja, ki je pri komersu akademične „Ortsgruppe Schulvereine“ Bismarku na čast napravil slavnosten govor, z zaporom na 14 dni. Onim rogoviležem pa, ki jih je nedavno ponoči zaradi rogovilstva prijel, naložila je pa razne kazni od 5 goldinarjev počenši do 6 dni zapora.

Na pol uradni časnik „Fremdenblatt“ je že zopet tukaj z jako določnim „dementi“ o vsakojakem razprostranji **avstrijskih šotorov na Balkanu** proti egejskemu morju. On se pri tem opira na potrebo tudi od nas pripoznano, da si vsi brez izjeme miru želimo in pokoja potrebujemo za lepši razvoj narodnega gospodarstva; dalje na trcarsko zvezo, vsled ktere Avstrija sama po sebi še nima pravice po Balkanu skokov delati, ki bi se ne vjemali s koraki evropske diplomacije, ali ki bi bili celó v nasprotju z miroljubno politiko Avstrije. Nemčije in Rusije, kateri na čelo se je pečat miroljubnosti pritisnil v Skiernievicah. Vse prav; tudi verujemo vladni miroljubnosti, a okoliščine so dostikrat močnejše, kakor volja človeška, bodi naj še tako resnična. Enakim povodom sledé navadno enaki učinki. Znano je, da po sosednji Albaniji vre in bo le lepega gorkega vremena treba, da bo vstaja po celi deželi izkipela. Vsled zasedanja Novega Pazarja smo mi sosedje Albancev in bomo kot taki več ali manj vstajo po onih krajih čutili, kakor so jo čutili naši Posavci po Hrvaškem in Slavoniji, kedar je po Bosni razsajala. Nekaj časa morda bo Avstrija že mirno gledala, kako se bodo Škipetari in Turki med seboj klali; pomisliti pa je treba, da je taka vstaja za deželi, kakor ste sedaj Bosna in Hercegovina, kakor nalezljiva bolezen. Prime se človeka, da sam ne vé kako, kje in kdaj in ga protivoljno za seboj potegne. Le nekoliko agitacije od pravoslavne nam neprijazne stranke po zasedenih deželah je treba in vstaški kresovi se bodo zopet po nepristopnih gorah posvetili. To mora pa Avstrija že v kali zatreti, ako si hoče nepotrebno prelivanje krvi po Bosni in Hercegovini zabraniti. Iz tega vzroka Avstrija ne bo smela mirno gledati, ako bi klanje po Albaniji in sosednji Macedoniji tolikošno postalo, kakor je bilo onega leta v Bosni in Hercegovini. Nikakor ni potreba, da bi Avstrija tukaj samolastno postopala, res ne, temveč skupna Evropa ji bo podelila svoje pooblaščenje, kakor ji ga je dala leta 1878 v Berlinu za zasedanje Bosne in Hercegovine. Povoda za tako postopanje ima že sedaj dovolj. Le poglejte na grozovitno klanje kristijanov po Macedoniji, na neravne roparske zadruge po Albaniji, potem pa povejte če ni res! Toliko je do sedaj menda že določenega, da bode prvi korak avstrijske politike na Balkanu do Mitrovice, kamor je bila že leta 1879 namenjena. Mitrovica je na severni albanski meji in od ondot do Soluna pa že železnica pelje.

Vnanje države.

„Wr. Ztg.“ ima kratek sostavek o **albanskem uporu** in pravi, da nikakor ni bil tako silen, kakor so ga brezvestni poročevalci po časnikih slikali. To se vé, da „Wr. Ztg.“ sama priznava, da je svoje poročilo zajela iz sporočil turških konzulov, kakor so jih taisti v Carigrad pošiljali. Koliko da je tako sporočilo turškega konzula vredno, pa že vsak sam vé. Vstaši so dvakrat napadli mesto Prizrend, pa so se morali menda obakrat s krvavimi glavami vrniti, ker so Prizrendski topničarji svojo dolžnost storili, če tudi je izmed njih marsikdo padel izvrševajoč svojo službo. Vstašev pa tista zguba še ni ostrašila, ter se za nov napad pripravljajo. Tudi so

Ves zamišljen sem zrl v to globoko dolino ter opazoval v nasprotnem hribu pasočo se drobnino. Kar me iz teh lahkih sanj predrami Šentprimožki zvon. Bila je ravno ura devet in vabilo je k službi božji. Ko se ozrem po poti navzdol, vidim cele trope ljudstva za seboj. Šli so na goro k sv. maši in daljni med njimi ob enem na božjo pot.

Podvizal sem se, češ, da preje dospem do vrha in mi bode še mogoče ogledovati Šentprimožko božjo pot, kar se spomnim one stare pripovedke „o divjem loven“, ki je na nekem hribu poleg sv. Primoža cerkve, okamnjen. Jako me je še kot otroka zanimala ta bajka in bilo bi res škoda, ko bi se sedaj, ko se mi nudi priložnost, ne prepričal, kaj je nad tem. Res se jamem ozirati kvišku, toda lovec na konji in krog njega psov in zajcev ni bilo možno nikjer zapaziti. Kar dohitim starega moža, po trdi suknjeni njegovi opravi soditi gorjanca in ga vprašam: „kje neki je oni divji lovec okamnjen?“ Pa da sem tudi precej krepko spregovoril, me mož vendar ni čul in moral sem mu še jedenkrat staviti že omenjeno vprašanje.

„Kaj pravite? — vas ne umem dobro, sem nekaj oglušil“, mi pravi.

Potem pa nadaljuje: „Ste li slišali ali je že zvonilo?“ „Da, je že!“ mu prikimam.

„No, no, toraj prav bomo že še prišli“, pravi starec.

Jaz si menim, no naj bo, še v tretje bom poskusil, morda da mu prerije močni glas ušesa.

Toraj pravim: „Oče, bi mi le hotli povedati, kje je tisti divji lovec okamnjen?“

Starec me nekako začuden pogleda, potem pa s prstom kazaje na bližnji rob, pravi: „Gori-le, vidite, kako se drži na konji, kakor sv. Jurij!“

„Le — oni — kaj ne“, pravim jaz začuden.

„Da, ondi-le, vidite, je lovec, tam-le so zajci in odzadaj pa psi.“

Ves začuden sem gledal gori proti strmemu robu in res opazil nekako robato kamnje, ki bi se dalo enačiti lovcu na konju in živalim. Starec me je vedno drezal z raznimi vprašanji ter mi razkladal to in ono, kako so nekaj Turki prišli k sv. Primožu, kaki čudeži so se že tu gori na božji poti godili itd. Toda stopinje mojega sopotnika bile so proti mojim težke in okorne. Zahvalil sem se mu toraj za prijazno družbo, želeč mu, naj bi le hitro stopal, da pride vsaj do maše k cerkvi. Sivolasec me, bržkone ni umel, toraj mi je parkrat prikimal in se slednjič jel smeja ti moji urni hoji.

Mahal sem jo po strmini dalje in v malo minutah bil sem pri cerkvi. Nikdar bi si preje ne bil

mogel misliti, da stoji na taki višini tako velika cerkev in še ima celó dva zvonika.

Cerkev po zunanji opravi ne kaže nikake zanimivosti. Prizidan ji je stolp, ki pa je brez zvonov. Drugi stolp, v katerem visi troje zvonov, stoji par korakov od cerkve. Ljudska pravljica trdi, da v onem zvoniku pri cerkvi ne ostanejo zvonovi. Da so to že poskušali jih gori obesiti, pa je bilo vse zastoj, zvonovi so popadali sami od sebe na tla in nihče ni mogel pripomoči, da bi gori ostali. Pravijo, da je temu krivo neko staro prokletstvo. Takoj na griču nad cerkvijo pa je druga manjša cerkev zidana v gotskem slogu. Na kapelični strehi je mali stolpič in v njem visi zvonec, s katerim ljudje, ki se hočejo obvarovati zobnih bolečin, zvonijo. Čisto pripravo se prime z zobmi za zvončev motvoz, se parkrat pozvoni in potem se ni bati nikoli zobnih bolečin. Kdor noče verovati naj gré z zobmi za zvon eukat. Cerkev sv. Primoža ima sicer še tri dobro ohranjene altarje, klopi in prižnico. Veliki ima letnico 1669, iz česa je soditi, da je bil baš to leto postavljen. A drugi manjši na desni strani ima nemški napis in letnico 1639.

(Dalje prih.)

vničili ves promet med Skadrom in Prizrendom. Tako postopanje menda vendar ni tako nepomenljivo, kakor ga turški konzuli v Carigrad z rožnimi barvami slikajo. Vstaši, kateri se niti groma iz topov ne vstrašijo, so že več nego nepomenljivi! S takimi predrzneži mora vsaka vlada računati in tudi turški to ne bo prizanešeno ostalo.

Nemški cesar dočakal je v nedeljo na 22. marca visoko starost 88 let. Iz vseh krajev stare Evrope došle so mu od vladarskih in knežjih rodovin častitke, mnogo se jih je pa še na daljno pot podalo, da so svoja voščila osobno izročili 88letnemu starčku. Med temi poslednjimi sta angleški prestolonaslednik in pa Humbertov sin, laški prestolonaslednik. Da so iz nemške države vse vladarske rodovine svoje zastopnike tjekaj poslale, je razumljivo že samo po sebi. Čuditi se je pa, da je nemški cesar pri tolikih nezgodah kakor ga jih je od nežne mladosti pa do visoke sedanje starosti doletelo, ostal tako krepak na telesu in duhu. Pri njegovih velikih podvzetjih mu je največ pomagalo to, da se je za vsako stroko našel pravi mož, ki je delo popolnoma razumel in izvršil, ne pa le povičarsko. Kje bi bila sedanja Nemčija, če bi ne bili dali Bismarku diplomatskega peresa, Moltkeju pa ojstrega meča v roko?! S takimi možmi se dá že kaj dovršiti. Vendar se pa cesarju Viljemu more pripoznati, da on za zasluge mož ni bil slep, temveč jih je po zasluženju poplačal.

V **Laškem senatu** so Mancinija nekteri njegovih nasprotnikov prijeli zaradi njegove naselbinske politike, ki jo je v Rudečem morji vganjati jel, češ, da je ž njo zagazil v protislovje z ostalo Evropo, posebno pa s tricarsko zvezo srednje Evrope. Mancini je na to odgovoril, da sedanje prijateljstvo z Angleži ni prav nič onemu z Avstrijo in Nemčijo na poti, pač to prijateljstvo ono še zdatno popolnjuje in se sedaj še le sme Evropa iz vse svoje moči in s polnim zaupanjem na mir zanašati. Angleži so Lahom že leta 1882 ponujali prijateljstvo, češ, da naj se v Egipt podajo in ondi svojo srečo poskusijo, toda Laška je tisto ponudbo odbila, ker so Angleži zahtevali brezpogojno zasedanje Egipta. V tako se namreč Lahom ni bilo spuščati, ker si niso bili svesti, kaj bi na to Avstrija in Nemčija rekli. Sedaj so se pa razmere presukale in tej politiki se imamo zahvaliti, da je ravno sedaj z angleškim princem tudi laški princ v Berlinu pri cesarjevem obedu, kjer so zbrane glavne podpore miru. Vlada bode poslala še vojakov v Rudeče morje, kakor hitro se bode za to potreba pokazala.

V **Sudanu** so se zopet nekoliko popraskali. Več angleških polkov pomikalo se je 22. t. m. zjutraj proti Tamaju. Pot ni bila nič kaj prijetna, kajti vstaši so jih ves čas napadali, če tudi v izdatno lastno zgubo. Do Tamaja dosepeši, so si pa do dobrega v laze skočili in so se celo uro bili. Teči morali so ustaši. Angležev je pa 26 mrtvih in 33 ranjenih padlo v tistem boju. Stališče se jim zdi pri Tamaju tolikanj važno, da so jim takoj še jeden gardin polk in nekaj topničarjev tjekaj poslali. Vstaši so bili iz oddelka Osmana Digma pod vodstvom najboljšega načelnika Faggialija, kterega je tudi tihotapna angleška svinčenka na tla položila k počitku, kterega pod vročim solncem afrikanskim in v očigled angleških bajonetov živ ondi ni najti mogel. Železnica iz Suakima do angleškega tabora je že dodelana. General Wolseley preselil se je s svojim generalnim štabom, pri katerem je tudi egiptovski princ Hasan, v Dongolo.

Izvirni dopisi.

Na Krki, 23. marca. Dolgo že nisi prinesel, dragi nam „Slovenec“, s Krke kakega dopisa. Naj ti poročam, da sicer še živimo, a da se nam sploh hudo godi. Staro žito nima prave cene, novega pa menda ne bode. Na polji nam le slabo kaže, ozimna namreč prav slabo obeta, zlasti kdor je pozno sejnal, ima kar prazne njive. Naj začne še živini cena padati, potem nimamo s čem davka plačati. Na železnico dolenjsko smo se toliko zanašali, a zdaj vidimo, da čakamo zastoj. Državni zbor je nekaj železnic bolj nepotrebnih dovolil in zopet za druge se pa potegoval, a za dolenjsko se nobeden ne zmeni. Naj jo tudi kateri poslanec kedaj omeni, molči zraven ministerstvo in molčijo poslanci. O njeni potrebi za Avstrijo sploh in za Dolenjsko posebej govoriti, bi se reklo vodo v Savo nositi. Bog zna, se bode li to za časa spregledalo, ali bomo Dolenjci prej konec vzeli, Avstrija pa neizmerno škodo trpela, recimo še posebno o kaki vojski na Balkanu, da od kupčijskega prometa molčimo.

Kaj pa za prihodnje volitve za državni zbor, se li že kaj godi? Da liberalci že na to delajo, je sem ter tje brati, a o konservativcih ničesar. Menda je reč dovolj zanimiva, da se ne sme na zadnje odlašati. Jaz bi nasvetoval, naj bi se povsod resno premišljevalo, koga hočemo zanaprej voliti, da ne bomo še le takrat premišljevali koga bi volili, ko

bode treba k volitvi iti. Že marsiktera napaka se je po takem postopanju izvršila, pa se zná še izvršiti v neizrekljivo škodo za Avstrijo in za našo deželo. Ne dajmo si toraj več narekovati naših poslancev po brezvernih liberalcih in njihovih časnikih. Zato je pa poduka treba, zlasti kmetiškemu volilcu, ki se s politiko malo peča. Je-li še dobiti „Političen katekizem“ za Slovence, izdan menda l. 1874 v Celovcu, ki so ga včasih jako hvalili.* Če se ne bomo temeljito o tem podučevali in marljivo delali, nam zná zopet spodleteti, kakor nam je že večkrat. Liberalizem pa, čeravno je na svojem spoštovanju res že mnogo zgubil, vendar še ni potolčen in mrtev; iskra pod pepelom tleča je še zmirom nevarna. Zatoraj delajmo marljivo in o pravem času. A. M., posestnik.

Iz Maribora, 24. marca. (Tri važne stavbe.) O treh stavbah je tukaj že dolgo časa veliko govorjenja, ker vse tri stavbe so za Mariborsko mesto velike važnosti. Te tri stavbe so: brv čez Dravo, dekliška šola in mestna farna cerkev.

Brv čez Dravo v Koroškem predmestju je že dolgoletna želja tega najbolj zapuščenega predmestja; zdaj bode se menda ta želja spolnila, ker so mestni očetje 26. febr. v mestnem zboru sklenili, da se mora ta brv narediti, in nekoliko dni pozneje so imeli o tej reči komisijon, ki je vse potrebno natančno preiskal in presodil. S to brvjo bode največa dobrotá skazana delavcem na Koroškem kolodvoru, kterih mnogo stanuje v Koroškem predmestju ter morajo vsako jutro in zvečer po velikem ovinku na most hoditi v delavnico in domu; z brvjo bode jim pot gotovo za dve tretjine skrajšana. Razun tega bode se vsled brvi najbolj zanemarjeni del mesta gotovo bolj oživil in tudi olepšal.

Druga, za naše mesto važna stavba, o kateri je bilo tudi že mnogo govorjenja in prepira, je nova dekliška šola, ki se že svojemu dokončanju bliža. Več let so se mestjani v mestnem zastopu in po časnikih pričkali, kje da se naj dekliška šola postavi. Zdaj je ta prepir dokončan. V sredini mesta blizo stolnega trga vzdiguje se že velikanska palača, ktero bodo te dni začeli pod streho devati. Postavila jo je mestna hranilnica, ki bode južni del za-se ohranila, severni del pa za dekliško šolo priredila. Kakor se kaže, bode ta stavba na vse strani velikansko realko še prekosila. Ko bi le vsaj za šolo odločen oddelek svojemu namenu bil primerniše vredjen, nego je v realkini palači.

Tretja najvažnija in najpotrebnejša stavba za Mariborčane pa je mestna farna in stolna cerkev, ki je od Petrovega znotraj z deskami zabita ter se le v eni stranski kapeli za silo morejo najpotrebnejši cerkveni obredi opravljati. Glavna služba božja se zdaj opravlja za celo mesto v semeniški cerkvi, ki pa je očitno premajhna in preveč odstranjena za vsa cerkvena opravila; zlasti ob nedeljah in praznikih, ko imajo tudi vse šole ondi svojo službo božjo, se kar rivljajo eni za drugim ven in noter. Ker večina mestjanov že živo čuti potrebo lastne farne cerkve, nadjati se je, da ne bodo več predolgo odlagali, ampak se kmalo odločili ali staro cerkev popraviti, ali novo postaviti. Dobra volja bode gotovo kmalu našla potrebna sredstva, saj se še za druge manj potrebne reči najdejo.

Domače novice.

(Mil. knezo-škof) so se danes zjutraj povrnili z Dunaja.

(Predavanja na korist „Narodni šoli“) vdeležilo se je večeraj v prostorih tukajšnje Čitalnice toliko razumnistva, da je bila dvorana spred in zad prav pošteno polna. Prostore po sedežih v prvi polovici dvorane zasedle so gospé in gospice, ozadje napolnili so pa gospodje. Predmet predavanju bila je „Slovanska žena“, in so poslušalci s strogo pazljivostjo sledili g. dr. J. Babniku na pravno-zgodovinsko polje, kjer jim je s čudovito gibčnostjo razvijal zgodovino „Slovanske žene“ primerjaje jo z njenimi vrstnicami drugih narodov. Stala je med njimi, kakor gospodinja med deklami, kakor gospodarica med sužnjimi. Spoštovanje, ktero vživa slovanska žena še dandanes od moškega rodu, dičilo jo je že v starih časih, od kar se Slovani poznajo. Spretni govornik kazal nam je v jako prijetni luči

*) Nam ni znano. Izdal pa je v kratkem času knjižico s to vsebino g. Haderlap, vrednik „Mira“. Vredn.

trojno dobo slovanskega ženstva: dekle, žena in mater. Pri prvem je posebno povdarjal lepo lastnost bratoljubja, ki se edino le pri Slovanih v toliki meri nahaja, da so ga celo pesniki poveljevali; pri drugi in tretji kazal nam je pa več ono tiho in krasno domače življenje, kteremu se slovanska žena kot mati posveti. Ona se ne vtika v svetovno politiko in se ne meša v viharo javno življenje, pač pa skrbi za to, da se tisto redno popolnjuje z mladimi močmi, ki že obrabljene nadomestujejo, ki stopajo na mesto tega ali onega že onemoglega. Ona vzgoja našo mladost, cepi nam v srce prve pojme nramnega življenja in to je njena najvišja krepost in najlepša naloga.

(Denarna obrtniška pomočna družba) ima svoj redni občni zbor v nedeljo na 29. t. m. ob 11. uri dopoldne v veliki mestni dvorani. Na dnevnem redu je: 1. Letno sporočilo in računski sklep za leto 1884. 2. Sporočilo preglednega odseka. 3. Volitev 4 udov v ravnateljstvo za tri leta. 4. Volitev preglednikov za pregledovanje računa. 5. Posamični nasveti.

(Tukajšnji umetni izdelovatelj mizarskih stvari), g. J. Matjan, o čegar delih smo se že večkrat pohvalno izrekli, je dobil od vodstva južne železnice naročilo, da preskrbi vso sobno opravo za 112 sob prvega, drugega in tretjega razreda v Opatiji poleg Reke. To kaže, na kako dobrem glasu je naša domača obrtnija tudi drugod, h čemur je precej pripomogla izdelovalnica g. Matjana.

(Umrl je) danes popoldne bivši Ljubljanski knjigotrtec Lercher, ki je imel pred nekaj leti veliko zalogo knjig na glavnem trgu Ljubljanskem.

(Nova svetilnica) pred velikem altarjem v tukajšnji frančiškanski cerkvi, v kateri so večeraj prvič prižgali večno luč, je jako krasno delo tukajšnega pasarskega mojstra g. Zadnikarja. Načrt za-njo zrisal je ranjki umetnik Wolf, narediti dal jo je pa sedanji preč. gvardijan in duhovni svetovalec o Kalit Medič. Poznavalci strogo cerkvene umetnosti jo hvalijo za jako dovršeno in umetno delo. Narejena je iz broná in bogato pozlačena.

(Sušec z repom vije!) Kakor je bil vljuden in prijazen iz začetka, tako je postal oduren in divji sedaj, ko mu polagoma že april sapo zapira. Večeraj in danes vsipal se je sneg, gost in debel, ki bi bil božiču vso čast delal! Obležati mu pa vendarle ni moč, ker je zemlja že preveč s spomladnim dihom spojena.

(Vrhniška posojilnica) zaključila je tretje leto svojega delovanja. Računski sklep kaže nam skupnega prometa 444.907 gold. 74 kr. Od tega je prihodkov 223.281 gold. 45 kr., stroškov 221.626 gold. 29 kr.; ostanka konec leta 1884 v blagajnici pa 1655 gold. 16 kr. Čistega dobička ima zavod 1353 gold. 24 kr.; rezervnega zaklada pa 1970 gold. Lep vspeh za kratko dobo treh let. Na čelu posojilnice so sami domačini in sicer je g. Franc Kotnik ravnatelj, g. Josip Lenarčič bagajnik, g. Miha Tomšič preglednik itd. Zopet dokaz več, da se tudi z domačimi močmi kaj doseči dá.

(Namestnik Radovljiškemu notarju), g. Ivanu Prešernu, ki je nevarno obolel, bode notarijski kandidat g. Hubert Hoffman, in je danes na 26. svojo službo nastopil.

(Duhovske spremembe v Lavantinski škofiji.) Č. g. dr. Franc Fluš je poklican za profesorja bogoslovja stare zaveze; č. g. Anton Borsečnik postane kormeister in mestni vikar, č. g. Fr. Heber mestni kaplan in č. g. Marko Černko korvikar pri stolnici v Mariboru. Kaplanija pri sv. Barbari blizu Vurمبرga ostane izpraznjena.

(Instalacija) preč. g. dr. Šusta, za Tržaškega prošta pri stolni cerkvi sv. Justa bila je večeraj.

(Monsgr. Gabrijelčič), rektor Goriškega osrednjega semenišča, imenovan je za profesorja cerkvene zgodovine in kanoničnega prava na tem zavodu.

(Tržaški umetni ognjičar), Karl Ardizzini, odšel je v Reko. Klicala ga je ondašnja kraljeva pomorska oblast, da bode napravil jutri ob cesarjevičevem prihodu velikansk umetalni ogenj.

(Gorovje okoli Trsta) zapadel je sneg, po Trstu pa burja pometa.

(C. kr. eskadra) odplula je iz Trsta v Reko iz orijenta došla Rudolfa in Štefanijo pozdravljat.

(Zeló izveden zdravnik za bolezni na očéh) je, kakor sporoča koroški „Mir“, dr. Purtscher v Celovcu. Zadnja „Mirova“ številka je imela dopis iz Celoveca, ki je sporočal, kako je snel ta zdravnik g. Einspielerju mreno iz oči, ne da bi čutil, kako

bolečino; današnji list ima pa podobno poročilo iz Velinje vasi.

(Koroški liberalci) se že pripravljajo za prihodnje volitve v državni zbor, ki se bodo letos po letu vršile. Nedavno so imeli shod v Beljaku, kjer so se zedinili v tem, da bodo za Beljaški in Boroveljski okraj postavili za kandidata vrbskega urgermana Vranca ki je tudi do zdaj ta okraj zastopal na Dunaji ali bolje, bi ga zastopati moral. Da je pa svojo nalogo kaj slabo izvršil spričuje najbolj to, da je on vedno trobil v judovsko-liberalni rog, njegovi volilci so pa večinoma katoliški Slovenci. Bog daj, da bi imelo „Mirovo“ prizadevanje vsaj v tem okraju veliko uspeha in bi na Vranovo mesto stopil mož, ki bi boljše zastopal večino volilcev. Upanje je, da pošljejo tudi koroški Slovenci svojega zastopnika na Dunaj, ki bo pobijal laži liberalcev.

(V Podkloštru) razsaja mrzlica in vročinska bolezen. Skoraj v vsaki hiši imajo dva ali več bolnikov, največ je pa bolnih vojakov ulancev, ki so v Podkloštru nastavljeni. Bolezen se je po „Mirovem“ poročilu zanesla iz Sovčan.

(Lokalna železnica iz Rogatec do hrvaške meje) proti Krapini se bode delala takoj po dovršenju proge Vobov-Slatina-Rogatec. Za dovoljenje pričetja potrebnih tehničnih priprav prosila sta inženirja in stavbarska podjetnika Karol pl. Demuth in Edvard Klemensievicz na Dunaji.

(Trojčike) porodila je na 24. t. m. v deželni bolnišnici dninarska žena Belović Marija, kar jo je žalibog življenje veljalo. Umrla je še tistega dne. Otroci so bili kršeni za Rafaela, Franceta in Gabrijela. Mlajša dva, t. j. France in Gabrijel, sta umrla že na svoj rojstni dan zbog slabosti, Rafael pa, pravijo, da se dobro počuti in je zdrav.

(Kadetski ustav v Karlovc) sprejel bo tudi letos blizu 40 mladenčev v šolo, ki bi imeli veselje do vojaškega poklica. Sprejemajo se dijaki z dovršeno spodnjo gimnazijo ali pa spodnjo realko, ki se morejo skazati, da imajo njihovi stariši nekaj drobiža za potrebno perilo in druge malenkosti. Gojenci tega zavoda postanejo po dokončanih štirih letih kadetje, častniški namestniki in pozneje častniki pri pešcih ali loveih.

Razne reči.

— „Kristus s sveto hostijo,“ tako se imenuje lična podoba, ki je izšla te dni v Mozorjevi knjigarni v Gradcu. Podoba je posneta po prekrasni sliki, ktero je dogotovila v slikarskih krogih slavnoznan baronovka A. M. pl. Oer, in je posebno pripravna za spomin na prvo sv. obhajilo. Omenjamo jo radi dovršenosti in posebno zato, ker ima tudi slovenski tekst. Cena 25 kr.

— Čvrst Bohinjec in suh škric podala sta se na Triglav. Na nekem nevarnem mestu je treba preskočiti ped široko, toda silno globoko razpoklino med skalovjem. Bohinjec opozori na tisto škrico z besedami: „Tukaj se pa le varujte, da notri ne smuknete, ker vi ne veste koliko bi imeli mi potem nepotrebnega pisanja in potov zavoljo vas.“

— Volitev nadškofa se je vršila v Dublinu na Irskem po smrti r. kardinala Mac Cabe. Največ glasov je dobil dr. Walsh, sedanjí kapitelski vikar. Šolal se je pod znanim kardinalom Neuman-om; postal je pozneje profesor urave in kano-ničnega prava. Izdal je več novih knjig, katerim pripoznanja nikdo ni odrekel, zato je bil imenovan tudi kanonik metropolitanske stolne cerkve v Dublinu. Zaupljivo pričakujejo potrjenja sv. očeta iz Rima.

— Da le kaj pomaga! Nek ameriški časnik je na navadnem prostoru za uvodne članke imel sledeče priporočilo za naročbo lista: „Čast in srečo imamo, spoštovanim gospodičnam naznaniti, da se je pri vredništvu precejšnje število mladih, jako omikanih, pa neoženjenih mož z dobrimi službami pismeno zavezalo, da hočejo le takim gospicam roko v zakon podati, ktere so poslale celoletno naročnino za naš list.“ — Kdor zna, pa zna!

Telegrami.

Dunaj, 26. marca. Današnji buletin (zdravniško sporočilo o boleznih) o kardinalu Schwarzenbergu naznanja, da ga zapuščajo moči, da ga je popustilo spanje in da se mu je prebavljanje popolnoma vstavilo.

Dunaj, 26. marca. Izdelovatelj šivalnih strojev Burkhart v Mariahilfu (VI. okraj na Dunaji) je zaradi slabe kupčije sebi, ženi in otroku zavdal s cijankalijem.

Zadar, 25. marca. Cesarjeviča odplula sta iz Spljeta ob 5 zjutraj proti Šibeniku, kamor sta dospela ob 1/2 9. uri. Pristanišče krasno ozaljšano, sto in sto ladij peljalo se jima je nasproti. V veliki cerkvi sta bila pri sv. maši, potem sta si ogledala mesto. Po ogledu pravoslavne župne cerkve, peljala sta se v Škardono in k slapovom Krke. Ob 2 popoldne odplujala sta se proti Zadru med živahnimi „živio“ in „evviva“-klici ondašnjega prebivalstva. Zvečer sta se pripeljala v Zadar, dež je pa lil, kakor iz škafa.

London, 26. marca. Reuter sporoča: Vsi častniki britanske armade v Indiji, kakor tudi oni domačih indijskih polkov, ki so bili na odpustu, kličejo se v službo.

Umrli so:

23. marca. Helena Hlebajne, gostija, 63 let, Kravja dolina št. 11, vodenica. — Jera Lakner, delavka, 69 let, sv. Petra cesta št. 3, oslabljeno moči.

Tuji.

23. in 24. marca.

Pri **Matič**: Edmund Mermod, trgovec, iz Št. Croixa. — Abeles, Buckhart, Mikoleischegg, Goldmann, Neubauer, trgovci, z Dunaja. — Alf. pl. Balajthy, e. k. finančni koncipist, iz Celoveca. — Jeunekar, soproga e. k. sodn. predsednika, iz Novoga mesta. — Josip Warmus, zasebnik, iz Kamnika. — Vitez Gossleth, zasebnik, iz Hrastnika. — Baron Rothschütz, grajšček, z Dolenjskega. — L. Carle, inženir, z Dunaja. — Hampel, Kump, trgovca, z Dunaja. — Ernst pl. Lehmann, e. k. konceptni praktikant, iz Grada.

Pri **Slonu**: Dr. pl. Jurič-Lavandel, zdravnik, z Dunaja. — Hoffelner, Heller, trg. pot., z Dunaja. — Hermine Luber, zasebnica, z Dunaja. — Ant. vitez Barschetti, e. k. dvorni svetnik, iz Welsa. — F. Perko, zasebnik, iz Ptuja. — Miha Aussetz, e. k. poštar, iz Krškega. — Henrik Franken, trg. pot., iz Kolina. — Mayer, Wedl, trg. pot., z Dunaja. — M. Godina, trgovec, iz Pazna. — Brantonio, Baier, trgovec. — Rudolf Pirker, trg. pot., iz Grada. — Pajk, posestnik, iz Maribora. — J. Golč, posestnik, iz Celoveca. — Grile, posestnik, iz Vač.

Pri **Južnem kolodvoru**: Karl Vocile, trgovec z lesom, iz Trsta.

Pri **Avstrijskem caru**: — Fr. Petik, zasebnica, iz Cerkijan. — Anton Cirman, učitelj, iz Poljan.

Dunajska borza.

(Telegrafsko poročilo.)

26. marca.

Papirna renta 5% po 100 gl. (s 16% davka)	83 gl. 15 kr.
Sreberna „ 5% „ 100 „ (s 16% davka)	83 „ 40 „
4% avstr. zlata renta, davka prosta	108 „ 70 „
Papirna renta, davka prosta	98 „ 60 „
Akcije avstr.-ogerske banke	864 „ „
Kreditne akcije	300 „ 90 „
London	124 „ 25 „
Srebro	— „ — „
Ces. cekini	5 „ 81 „
Franoski napoleond.	9 „ 80 „
Nemške marke	60 „ 60 „

Od 24. marca.

Ogerska zlata renta 6%	— gl. — kr.
„ „ 4%	99 „ 20 „
„ „ papirna renta 5%	93 „ 80 „
Akcije anglo-avstr. banke	200 gld. 105 „ — „
„ „ Länderbanke	105 „ 75 „
„ „ avst.-oger. Lloyd v Trstu	568 „ — „
„ „ državne železnice	306 „ — „
„ „ Tramway-društva velj. 170 gl.	216 „ — „
4% državne srečke iz l. 1854	250 gl. 128 „ 75 „
„ „ 1860	500 „ 139 „ 20 „
Državne srečke iz l. 1864	100 „ 171 „ 75 „
„ „ 1864	50 „ 171 „ 50 „
Kreditne srečke	100 „ 178 „ — „
Ljubljanske srečke	20 „ 23 „ 50 „
Rudolfove srečke	10 „ 19 „ 25 „
Prior. oblig. Elizabetine zap. železnice	113 „ 30 „
„ „ Ferdinandove sev.	105 „ 75 „
5% štajerske zemljišč. odvez. obligac.	104 „ — „

Denarna obrtniška pomočna družba.

Redni 29. občni zbor denarnega obrtniškega pomočnega društva, vknjižene nega tovarništva z omejeno zavezo, bode v nedeljo 29. marca 1885 dopoldne ob 11. uri v veliki mestni dvorani, h kateremu se p. i. gospodje društveniki vljudno vabijo.

Dnevni red:

1. Letno sporočilo in računski sklep za l. 1884.
2. Poročilo v zadnjem občnem zboru izvoljenega odbora za pregled računov.
3. Volitev 4 udov v ravnateljstvo za tri leta.
4. Volitev odbora za pregledovanje računov leta 1885. (§ 15. pravil.)
5. Posamezni navesti udov.

Ravnateljstvo obrtniško-pomočnega društva, vpisanega tovarništva z omejeno zavezo v Ljubljani:

J. N. Horak.

V nobeni hiši naj ne primanjkujejo sledeča

poskušena zdravila.

Antirrhéumon, najboljšo zdravilo proti prehlajenju, kostobolji, hromoti delavnih čutnic, bolečinam v križi in v prsih, prehladnim bolečinam v glavi in v zobeh. Steklenica 40 kr.

Piccolijeva esenca za želodec.

Ta esenca je narejena iz rož, in je zato tako pri-ljubljena, ker je ozdravila že mnogo tisoč ljudi, kar se vidi iz pohvalnih pism in zdravniških spričal, ki jih izdelovatelj dobiva.

To zdravilo pomaga pri boleznih v želodeci in v trebuhu, ozdravi krč in ščipanje v črevesu, prehodno in trebušno mrzlico, zaprtje, hemoroidje, zlatenico, glavobol itd., ter je najbolje zdravilo za otroke zoper gliste. Steklenica 10 kr., kdor jih več vzame dobi ceneje.

Najboljše in najplivnejše pravo norveško pomuhljevo jetrno olje proti mramorici, rhlitisi, pljučenici, kašlju itd. Steklenica 60 kr.

Pastile santoninske; izkušeno zdravilo zoper gliste, škatljica po 10 kr., 100 koščkov 60 kr., 1000 koščkov 5 gld.

Salicilne pastile proti prehlajenju najboljši pripomoček proti davici (difteriti), pljučenim, prsnim in vratnim bolečinam, zoper kašelj in hripavost, škatljica 20 kr.

Prave od Nj. e. kr. Veličanstva cesarja Jožefa II. privilegirane kričistilne kroglice od lekarni **Pserhofer na Dunaji**. Škatljica 21 kr., jeden zavoj s 5 škatljicami 1 gld. 50 kr.

P. n. občinstvo se svari proti ponarejanju teh kroglic.

Zeliščni prsni sirop,

pripravljen od G. Piccoli-ja, lekarja pri Angelju v Ljubljani, na Dunajski cesti. Ta iz zdravilnih zelišč izdelani sirop se rabi z najboljšim vspehom proti vsem prsnim in pljučnim boleznim, zasliženju, kašlju, hripavosti, dušljivemu kašlju itd. Odraščeni naj vzamejo 3 do 4 žlice vsaki dan, otroci pa toliko žlicice.

Ne zamenjati z rudečim sokom, ktereja pod tem imenom prodajajo. **Pravi sok mora temno rudeč biti.** Steklenica 36 kr.

Salicilna ustna voda,

in salicilni zobni prah lekarja G. Piccoli-ja v Ljubljani vzdržuje dober duh v ustih in ohrani zdrave zobe, okrepeča čeljusti in je najbolje sredstvo zoper kostna gnjiloba in vse zobne ustne in vratne bolezni. — Vzame se pol žličice na pol kozarca vode za izplakniti usta po jedi, ali pa nekaj kapljic na mokro zobno krtačico, za čiščenje zob in čeljusti. Steklenica salicilne ustne vode 40 kr., 1 škatljica salicilnega zobnega praha 25 kr.

Tu navedena, kakor vsa druga zdravila so zmi-raj svežna za dobiti v lekarni G. Piccoli-ja pri Angelju v Ljubljani, Du-najska cesta. Naročila izvršujejo se s prvo pošto proti povzetju zneska. (14)

Umetne

zobe in zobovja

ustavlja po najnovejšem ameriškem načinu brez vsakih bolečin ter opravlja plombovanja in vse zobne operacije

zobozdravnik A. Paichel,

poleg Hradskega mostu, I. nadstropje.

Gewerblicher Aushilfshassen-Verein.

Die 29. ordentliche Generalversammlung des gewerblichen Aushilfshassen-Vereines, regis-trirte Genossenschaft mit beschränkter Haftung, findet Sonntag den 29. März 1885 Vormittag um 11 Uhr im großen städti-schen Rathhaus-Saale statt, zu der die P. T. Herren Genossenschafts-Mitglieder freundlichst eingeladen werden.

Tagesordnung:

1. Jahresbericht und Rechnungslegung pro 1884.
2. Bericht des in der letzten Generalversammlung gewähl-ten Revisions-Ausschusses.
3. Ergänzungswahl von 4 Mitgliedern des Vorstandes.
4. Wahl eines Revisions-Ausschusses zur Prüfung der Jahresrechnung pro 1885. (§ 15 der Statuten.)
5. Allfällige Anträge der Genossenschafts-Mitglieder.

Der Vereinsdirector des gewerblichen Aushilfshassen-Vereines, registrirte Genossenschaft mit beschränkter Haftung in Laibach:

J. N. Horak.

Tisk „Katoliške“ Tiskarne v Ljubljani.